

Nr 21

Av herr Sjöholm m. fl., *angående stödet till boxningssporten.*

(Lika lydande med motion nr 15 i Första kammaren)

Under handelsdepartementets huvudtitel har upptagits ett belopp av kronor 26 375 000 till Fonden för idrottens främjande. Fördelningen av dessa medel är till en del anförtrodd Riksidrottsförbundet, som tidigare år inbegripit den s. k. boxningssporten bland bidragsmottagarna. Det finns anledning befara att så kommer att ske även innevarande år.

Då anslaget är avsett att främja idrottsutövning — som till sin natur är fysiskt och psykiskt hälsobringande — är det redan härigenom angeläget att boxningen icke får tilldelas någon del av ifrågavarande anslag. Boxningen har nämligen, vilket numera torde vara allmänt bekant, syften som är direkt motstridiga den sanna idrottens idé. Det må i detta sammahang vara till fyllest att blott erinra därom att under det att i all verklig idrott all medveten skadebringande åverkan på utövaren är förbjuden och utgör ett brott mot förefintliga regler det i boxningen tvärtom förhåller sig så att skadan, vanligast mer eller mindre långvarig medvetlöshet genom s. k. knock-out, är eftersträvad och utgör ett accepterat moment i regelrätt utövad boxning. Ett klart och otvetydigt bevis härför är föreskriften i boxningsreglerna att domaren skall förrätta räkning till tio över en nedslagen boxare — segrare blir den som lyckas slå motståndaren medvetlös eller åtminstone vimmelkantig. Detta är icke endast ur medicinsk synpunkt förkastligt — en hantering av beskrivet slag strider givetvis mot de humanitära och etiska principer som vårt samhälle bekänner sig till.

Några medicinska expertuttalanden om boxningen må här anföras.

Medicinska fakulteten i Uppsala anser boxning vara en ohygienisk form för idrottsutövning, som innebär bestämda hälsorisker, låt vara svåra att siffermässigt mäta. Fakulteten yrkar på att amatörboxningen undandragas allt ekonomiskt stöd av offentliga medel.

Medicinska fakulteten i Lund framhåller att en idrott som bland annat bygger på möjligheten och målet att besegra motståndaren genom att tillfoga honom organisk skada eller funktionell rubbning icke är acceptabel ur medicinsk synpunkt. I sin nuvarande form bör den följaktligen icke stödjas av samhället genom anslag av allmänna medel.

Medicinalstyrelsen anmärker att boxning är den enda sportgren, där den som avsiktligt tillfogar motståndaren en svår skada ej diskvalificeras utan i stället utropas som segrare.

Svenska läkarsällskapet anser amatörboxningen icke höra till de idrotts-grenar som bör uppmuntras och finner det därför icke motiverat, att statsbidrag utgår till amatörboxningen.

Svenska föreningen för psykisk hälsovård: Det synes dock önskvärt att offentlig tävling och uppvisning helt upphör. Anslag bör därför förenas med villkor härom.

Professor Herbert Olivecrona (i tidningen Vi): Det är på tiden att det sägs: aldrig så många miljoner räcker inte till för att ersätta förlorad hjärnvävnad. — I den avsiktliga misshandel som boxning är finns det rätt många slags skador man kan tillfoga och tillfogas för att uppnå den åtrådade medvetlösheten. Den lindrigaste är en hjärnskakning. I värsta fall dör man. I näst värsta blir man ett s.k. ringvrak.

Docent Boris P. Silfverskiöld (i Läkartidningen nr. 9/1966): Oavsett obduktionsfynden kan det anses vara verifierat, att upprepade boxningstrauma, även utan knockouts, kan ge speciella former av kronisk hjärnskada.

Vår högsta socialvårdande myndighet har uttalat: All tävling och uppvisning i boxning bör helt förbjudas. Det bör icke komma i fråga att understödja boxningssporten med allmänna medel.

Riksdagen får inte ta på sitt ansvar att ytterligare ungdomar skall er-hålla men för livet genom boxningen. Samhällets medel får inte användas till främjandet — utan till motverkandet — av fysiskt och psykiskt skade-görande. Därför måste nu ifrågavarande anslag förses med förbehåll för klaggörande av denna princip. Boxningen är stadd i avtynande, varom tidningarnas sportspalter avgiver fortlöpande rapporter. Detta är ett hälsotec-ken och en sund och glädjande utveckling som inte får äventyras av ett samhälleligt sanktionerande av denna form av misshandel. Allmänheten kan lätt bibringas uppfattningen att samhället anser boxningen vara en fö-reteelse som bör uppmuntras och främjas om riksdagen — såsom skett — anslår medel till dess förkovran. En sådan ambition är helt visst riksdagen främmande och detta bör markeras genom ett förbehåll i fråga om använ-dandet av fondens medel.

Med återopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att beviljandet av anslaget till Fonden för idrottens främjande förbindes med villkoret att intet därav får användas för boxningsändamål.

Stockholm den 11 januari 1967

Sten Sjöholm (fp)

Bertil Rubin (mbs)

Yngve Hamrin (fp)

Bengt Sjönell (cp)

Ingrid Sundberg (h)